

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Eucharistickou účastí na Ježíšově smrti a vzkříšení
jsme spojováni s Bohem laskavými pouty nové a věčné smlouvy
a dostává se nám od něj nekonečných milostí.*

Biskup Vojtěch 15. 10. 2015

Úvodní slovo

Milí farníci,

právě jsme prožili mimořádnou událost Národního eucharistického kongresu, který byl novou příležitostí k vyznání a upevnění naší víry a velikým díkůvzdáním za Kristovu blízkost v daru Eucharistie, kterou právem nazýváme Nejsvětější.

Přítomnost papežského legáta, kardinála Paula Cordese nám dala pocítit blízkost Svatého otce, a krásné svědectví víry prozařovalo i jeho

promluvu při slavnostní bohoslužbě na náměstí Svobody. Bohu díky i za příznivější počasí mezi deštivými dny tohoto podzimu.

Čas ovšem utíká dále a za pár dní budeme slavit slavnost Všech svatých a „Dušičky“. S vděčností za životy těch, kteří nás již předešli, je to pro každého z nás příležitost k zamyšlení nad směřováním vlastního života vzhledem k jeho konečnosti a cíli. Je to také nová příležitost ke službě lásky, duchovnímu milosrdenství vůči našim zemřelým. Jde především

o modlitbu za zemřelé, spojenou se získáváním odpustků. Věřím, že v tomto smyslu budeme všichni štedrými dárči. O to vás také prosím.

Díky za Vaše společenství víry a modlitby, které mohu tak silně zakoušet při našich bohoslužbách.

Váš farář Jan Mráz

Stojím u dveří a klepu

Zj 3,20

Drazí spolufarníci!

Jeden z vás, mimochodem obětavý člověk, přišel na skvělý nápad. Vnímá, jako mnozí z nás, že nezadržitelně roste věkový průměr těch, kteří se podílí na úklidu kostela. Nemusím dodávat, že jim ubývá sil. Co je obdivuhodné, nestěžují si, nežehrají. A přesto se stává, že při nejlepší vůli někdy zkrátka musí – tu jít k lékaři, tu pohlídat vnouče, tu není zcela fit. A právě pro tyto výpadky, které citelně pocítí zbylý hlouček, bychom rádi vytvořili seznam dobrovolníků, náhradníků, kteří by tento výpadek mohli a chtěli pokrýt. Byli by povoláni v nouzi, aby zasuplovali chybějící.

Jsou dvě uklízecí čety. Jedna uklízí v pondělí po ranní mši svaté, druhá po večerní za týden, rovněž v pondělí.

Takže prosím zvažte, zda je ve vás dostatek odvahy a sil i časového

fondy, ale hlavně darovat jen tak do měšce, který bude otevřen až v nebi.

Prakticky: Seznam dobrovolníků, náhradníků soutřeďují a evidují Ivan pro ranní úklid a Vojta pro úklid večerní. Je také možné se zaevidovat do tohoto seznamu SMS zprávou.

Kontakt na Ivana: 737 333 201 a Vojtu: 775 715 301

Při výpadku budete zdvořile osloveni s dotazem, zda pro tentokrát můžete vypomoci.

Za nás všechny děkuji a k odvaze žehnám.

jáhen Ivan

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● Severkovský jarmark (8. 11. 2015)

Zveme Vás na Jarmark Severek, který se uskuteční v neděli 8. listopadu na faře a v zadní části kostela svatého Tomáše. K zakoupení zde budou pečené čaje, koření a dárkové předměty vyrobené našimi světluškami i skautkami. Výtěžek půjde na provoz naší skautské klubovny. Prodej bude probíhat po všech dopoledních mších (tj. po mši svaté začínající v 7:45, 9:00 a 11:00).

Jste srdečně zváni a na Vás všechny se již těšíme ☺.

skautský oddíl Severek

Z farní charity

Všichni farníci a čtenáři Tomáška!

V minulém čísle jsme vás informovali o pomoci uprchlíkům a o sbírce, kterou vyhlásila Diecézní charita Brno. Zároveň jsme vám nabídli možnost přispět na tento účel do naší charitní pokladničky. Celkem jsme takto vybrali 42 600 Kč. Děkujeme za vaši štědrost a srdce otevřené pro potřebné. V této složité době je nezištná pomoc odpovědí na nejistotu a úzkost světa.

Kromě pomoci uprchlíkům jsme mohli z vašich darů přispět ještě na tyto účely:

LL – Likvidace lepry	5 000 Kč
Sdružení pěstounských rodin	5 000 Kč

V závěru církevního roku se obracejme s důvěrou k Ježíši, Jeho láska přemáhá tento svět. On je bratrem všech opuštěných a utlačených, nacházejme ho v maličkých a potřebných.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Když to Ježíš uslyšel, řekl:

Ta nemoc není ke smrti, ale pro slávu Boží, aby jí Syn Boží byl oslaven.

Jan 11,4

Když postihne člověka vážná nemoc, která je spojena s bolestmi a trvá dlouho, bývá člověk upoután na lůžko. Tu ho napadají různé myšlenky a ať chce nebo nechce, mění se jeho vztah k lidem, kteří jsou kolem něj a i k němu samému. Člověk si postupně uvědomuje, že se v jeho životě změní mnoho věcí – jeho zaměstnání, jeho postavení ve společnosti, jeho pohybové schopnosti, jeho styky s okolím. Nutně se změní i jeho vztah k hodnotám, které má a které si získal. Na všechno se dívá jiným pohledem a to způsobuje, že jedná jinak, než jednal dříve. Někdy se víc projeví jeho negativní vlastnosti, které dříve neměl, bývá nedůtklivý, vztahovačný, snadno reaguje nepřiměřeně.

Lidé v jeho blízkosti si mají uvědomit, že jsou to důsledky dlouhé nemoci a že se tento člověk tímto způsobem vyrovnává se změnou svého života, která je veliká a že on nemá dost sil. Jeho projevy nejsou projevem nelásky k lidem kolem něj, ale jsou to projevy jeho bezmocnosti, kterou těžce snáší. Nejvíc mu pomůžeme svojí ukázněností a trpělivostí, kdy nedáme najevo, že nás jeho jednání zraňuje. I když je to obtížné, musíme se ovládat a komunikovat s nemocným normálně a nevšímat si jeho nálad a nespokojenosti. Musíme vnímat zvýšenou vnímavost a citlivost

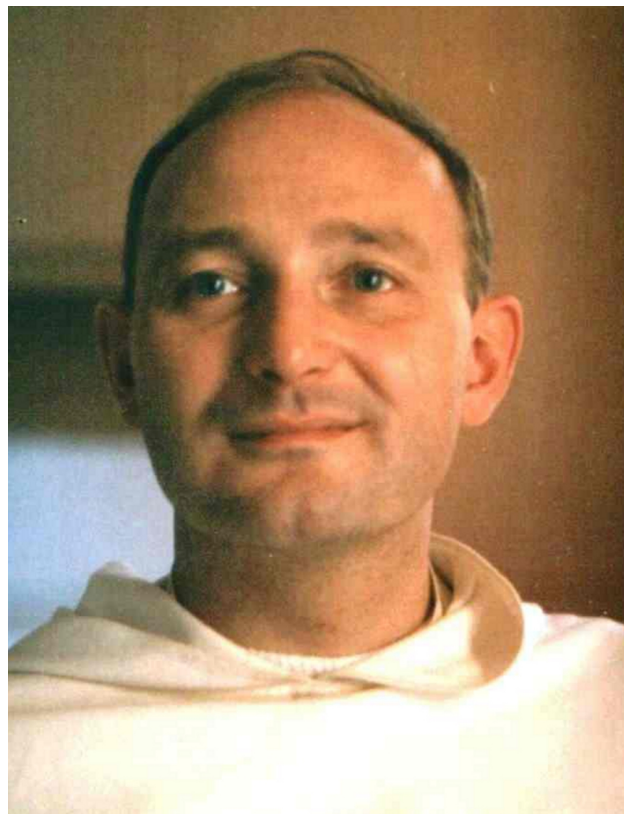
dlouhodobě nemocného člověka a mít snahu usnadnit mu jeho utrpení.

Když nemoc trvá dlouho a nemocný je často sám, vrací se do minulosti a hodnotí svůj dosavadní život. Každý v něm najde události, které neprožil tak, jak by je prožít měl a to může být zdrojem pochybností, výčitek a snahy napravit to, co bylo v životě špatné. Záleží na tom, zda se jedná o člověka věřícího anebo nevěřícího, ale i pro nevěřícího je přínosem, když mu někdo připomene, že je možné litovat toho, co bylo vykonáno špatně a dosáhnout odpuštění. Častým problémem je pochybnost, zda člověk ve svém životě žil tak, aby jeho život splňoval poslání, které měl splnit. V tom případě je třeba zdůraznit, že vše záleží na okolnostech, poznání a vůli člověka ve chvíli, kdy událost probíhala a že není možné ji hodnotit s odstupem času, kdy má člověk zcela jiné poznání. Vždy je nutné zdůrazňovat Boží dobrotu a lásku ke každému člověku.

O. J. Šik

P. Tomáš Týn O.P.

Bude bývalý svatotomský ministrant Tomáš Týn OP brzy blahorečen?

Koncem srpna jsem v zahraničí navštívil své přátele. Jarek (pro nás ministranty to byl Joža) po mnoho let u sv. Tomáše ministroval a byl členem Svatotomské gregoriánské scholy. Také si pamatuje na Tomáše Týna, který byl o několik let mladší. Navštívili jsme spolu jeho hrob na hřbitově v městečku Neckargemünd, který leží východně od Heidelbergu. Tomáš je zde pohřben spolu se svým otcem MUDr. Zdeňkem Týnem. Dvojhrob se nachází asi 100 m rovně od hlavního vchodu, po levé straně, hned za prvním křížením cest. Na desce je vyryta část vstupní modlitby kněze ze začátku mše sv.: Introibo ad altare Dei: ad Deum qui lætificat

juventutem meam. (Přistoupím k Božímu oltáři: před Boha, který mne od mládí naplňuje radostí). Ve městě ještě žije jeho matka, MUDr. Ludmila Týnová, rozená Konupčíková.

Tomáš Týn maturoval v roce 1969 jako stipendista ve francouzském Dijonu. Ještě téhož roku celá rodina emigrovala a on vstoupil do dominikánského řádu. Kněžské svěcení přijal z rukou papeže Pavla VI. dne 29. 6. 1975. Ten den nabídl svůj život Bohu, jako smírnou oběť za svobodu církve v tehdejší Československu. V roce 1978 dosáhl doktorátu teologie a stal se profesorem morální teologie dominikánské fakulty v Bologni. Byl žádaným kazatelem a obětavým knězem. Ctil zvláště Pannu Marii a modlitbu růžence. Bůh novokněžský slib Tomáše vyslyšel. Koncem roku 1989 onemocněl zhoubnou nemocí a 1. 1. 1990 na klinice v Heidelbergu zemřel zaopatřen sv. svátostmi.

V současné době probíhá proces beatifikace, k němu můžeme i my, farníci kostela sv. Tomáše, přispět. Modleme se tuto modlitbu za blahořečení Tomáše Týna O.P.:

Pane Ježíši Kriste, náš Beránku a Veleknězi! Ty jsi za nás obětoval svůj život a prohlásil jsi, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele (J 15,13; 13,1). Tvůj řeholní kněz Tomáš Josef Maria Týn se Ti zcela zasvětil slavnými řeholními sliby až do smrti

a nabídl se Ti jako celopal za svobodu Tvé snoubenky, pronásledované Církve v naší vlasti. Ty jsi jeho oběť přijal se zalíbením. Děkujeme Ti za dar svobody. Chceme si své získané svobody vážit a budovat v naší zemi Tvé království jak k duchovnímu, tak k časnému blahu celého národa. Odměň a oslav svého řeholního kněze Tomáše a na jeho přímlovu nás vyslyš v naší záležitosti (....), kterou Ti s největší důvěrou svěřujeme. Buď za to veleben s Otcem i Duchem svatým na věky. Amen. (S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č.j. EP/814/98)

V případech potřeby tedy můžeme prosit, aby byly uznány zásluhy Tomáše za svobodu církve v ČR a proto, aby byly splněny naše prosby (např. vyřešení vážné situace či problému nebo uzdravení z těžké, smrtelné nemoci apod.), tedy aby na přímlovu P. Tomáše byl učiněn zázrak. O zázraku uschovejte veškerou

dokumentaci a tuto, spolu se svým svědectvím, předejte na biskupství.

Na svého kolegu – ministranta si vzpomíná současný choralista a lektor Svatotomské scholy Miloš Dvořák: „Tomáš byl sice stejně starý jako já, do ministrantského konventu však přišel později. Pamatuji si, jak Tomáš nejdříve sedával v lavici (často se svou babičkou) a připravoval se na přijetí do řad ministrantů, což nebyl jednoduchý úkol. Později, kdy jsme několikrát týdně za totality chodili ministrovat, jsme se často s Tomášem potkávali. U oltáře byl vždy soustředěný. I mimo ministrantskou službu to byl dobrý kluk, který se však rozhodl pokračovat ve studiu mimo republiku a díky událostem kolem roku 1968 se již natrvalo k nám nikdy nevrátil. Jeho obličej mám trvale vtisknutý ve své paměti, stejně jako většinu ostatních ministrantů z té doby. A bylo nás za totality u svatého Tomáše skoro stovka.“

O pomoc ve vyslyšení našich žádostí můžeme prosit i jiné zesnulé a významné farníky a Brňáky. Vyslyšení našich proseb pak může pomoci nejen nám, ale k procesu blahořečení např. P. Martinu Středovi SJ, P. Česlavu Novotnému, biskupovi Josefu Hinterholzerovi nebo jiným významným osobnostem.

PhDr. Jan Weinberger

Rozhovor s otcem Jakubem Tůmou

• *Milý pane kaplane, na dotaz, zda uzrál čas položit Vám pár otázek, reagoval pan farář s „italským“ temperamentem: „Určitě, určitě, on bude mít radost.“ Nejsme si jisti, zda tato slova přesně vystihují Vaše pocity, ale my Vám onu zmíněnou „radost“ prostě uděláme.*

První dotaz je klasický: odkud pocházíte a něco o rodině, ve které jste vyrůstal.

Pocházím z Třebíče. Mám tři sourozence: jednoho staršího a jednoho mladšího bratra a o 13 let mladší sestru. Táta je konvertita a máma se vrátila k životu z víry až po jeho konverzi. Nás už se ale snažili od malička vést k Pánu Bohu, za což jsem jim velmi vděčný.

• *Rozhodl jste se být knězem. Bylo to na základě nějakého konkrétního podnětu, Božího oslovení? Nebo Vaše povolání uzrávalo postupně? Kdy jste začal uvažovat o kněžství?*

Moje cesta ke kněžství byla spíše postupná. Na mši sv. jsme si hráli už jako hodně malí se starším bratrem, ale tehdy jsem mu já mohl jenom „ministrovat“. Hodně mi daly také ministrantské a skautské schůzky a tábory či svědectví poctivě žitého kněžství různých kněží, které jsem mohl potkat, a nemohu opomenout

ani krásná léta prožitá na Katolickém gymnáziu v Třebíči. Celkově bych řekl, že jsem v určité chvíli pocítil, že jsem od Pána Boha, od rodičů a mnoha dalších lidí přijal tolik lásky, že si ji prostě nemohu nechat jen sám pro sebe a že bych ji rád předával dál.

• *Jak vzpomínáte na pobyt v olomouckém semináři? Který předmět jste měl rád? Získal jste dobré přátele mezi bohoslovci či přednášejícími?*

Předně je třeba si ujasnit jednu věc: kněžský seminář a teologická fakulta jsou dvě různé instituce, a proto bych si dovolil také odpověď na Vaši otázku rozdělit do dvou částí:

Olomoucký seminář, jako každý jiný, má samozřejmě své klady i zápory, nicméně zpětně na roky v semináři vzpomínám rád, zvláště právě kvůli kamarádům, které jsem tam mohl poznat. Byl to také pro mě čas prvního zbavování se iluzí a zápasů o zachování ideálů, čas zrání a někdy bolestného očišťování. Celkově ale nelze než říci: Bohu díky za to.

Stejně i CMTF není fakultou dokonalou, ale velmi si jí vážím. Většina vyučujících má podle mě srdce i rozum na pravém místě. Takřka každý z nich je nějak jinak výborný. Pro mě nejdůležitější bylo asi setkání s Prof. Ctíradem Václavem Pospíšilem, otcem Michalem Altrichterem, sestrou Gabrielou Ivanou Vlkovou a v neposlední

řadě s vedoucím mé diplomové práce otcem Michaellem Špačkem. Z toho je vidět, že mě asi nejvíce bavila dogmatika, spirituální teologie a biblikum v podání bývalé paní děkanky.

• *Byl jste rád, když jste se dozvěděl, že jdete k nám k Tomáškově? Nebo tam byly i jisté obavy? (Mimochodem je to dobrá škola – dáváme svým duchovním pořádně zabrat ☺)*

Věřím radě starších kněží, že první místo je vždycky od Pána Boha, takže jsem se snažil být otevřený všem variantám.

• *Kněžím mnoho volného času na koníčky obvykle nezbývá. Což neznamená, že se nezeptáme, jaké jsou ty Vaše? Co Vás baví a podaří se Vám někdy vyšetřit si na to čas?*

Mám rád přírodu. Rád chodím do hor, jezdím na kole a v zimě na běžkách. Vedle toho mi také pomáhají načerpat sílu k další životní cestě i pěší poutě.

• *Co byste vzkázal čtenářům „Tomáška“?*

Neodpustím si svůj oblíbený biblický citát, kterým vlastně obtěžuji „Tomáškovce“ v kázáních už od svého příchodu: **„Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“** (Řím 8,28)

• *Moc děkujeme za rozhovor a budeme na Vás myslet v modlitbách.*

Marie Sojka Veselá

Ohlédnutí za prvním pátkem

„Skoč!“

Na zářijovém prvním pátku – tedy otevřeném modlitebním večeru komunity Emmanuel – bylo tématem setkání Ježíše a Zachea. Mám tento příběh ráda, slyšela jsem ho i vyprávěla dětem ani nevím kolikrát. Tentokrát jsem však zaslechla ještě něco nového.

Uviděla jsem sama sebe, jak se schovávám na stromě a vyhlížím Ježíše. Hodně, opravdu hodně jsem Ho chtěla vidět, okouknout Ho, jaký je – sama bezpečně schována – Ho zblízka pozorovat. Kolem mne bylo mnoho větví. Některé z nich měly jméno „nemám čas“, „musím ještě to a to“, „teď to nejde“, „zodpovědnost“, „systém“, „výchovné důsledky jednání“, „únava“, „nechce se mi“, „mám právo se zlobit“, „já to znám“, „bojím se“, „nemůžu...“ apod. Byla jsem za nimi opravdu hezky schovaná, ale On mne v tom všem viděl a oslovil mne, mne osobně. Prohlédl všemi mými skryšemi a řekl: „Skoč.“ Byla jsem docela vysoko, rozhodně výš, než bych se kdy odvážila skočit. Natáhl ke mně ruce, jako když pomáháme malému dítěti a povzbuzujeme je ke skoku. Věděla jsem, že mne chytí, že v Jeho náručí je naprosto bezpečné místo, a přece jsem se strašně bála. Zdálo se mnohem

jistější držet se svých známých větví, třebaže mi tam nebylo moc volno a z neustálého přelézání z větve na větev jsem už byla dost znavená. Ale znala jsem to tam.

„Skoč.“ A zároveň jsem si moc přála skočit, být u Něj úplně blízko. Kolem stála spousta známých i neznámých lidí. To bude vypadat hrozně blbě, prolétlo mi hlavou. Ale stál tam i On a nezdálo se, že by někam spěchal, či si cokoli dělal z těch okolo. Díval se přímo na mne a já věděla, že na mne čeká, že pro mne přišel.

„Skoč!“ Chci, moc chci skočit! Teď anebo nikdy.

Skočila jsem. Hrozná chvíle s ničím pod nohama ani v rukou, a pak Jeho náruč. Bylo to jenom na chvíli, ale věděla jsem, že to je to nejlepší místo, jaké existuje. Mohla jsem se narovnat, nadechnout...

A pak jsem přišla domů. Pomalu mi docházely nejrůznější situace, kdy by bylo dobré skočit a spolehnout se jen na Jeho slovo, Jeho moudrost, Jeho blízkost, ale... jako bych už zase měla plné ruce „musím“, „nemůžu“, „jsem unavená“. V těch běžných, stále se opakujících situacích reaguji stejně jako dřív a je mi to o to víc líto, a přece věřím, že můžu vždy znovu skočit a Jeho ruce mne chytí.

Pane, nepřestávej na mne volat. Děkuji Ti za Tvou trpělivost, vytrvalost i naději.

I.O.

Rodinný víkend s komunitou Emmanuel

V termínu 18. – 20. září pořádala komunita Emmanuel víkend pro rodiny s dětmi. Jde o čas, kdy je o děti dobře postaráno a manželé mají prostor pro duchovní program, zaměřený právě pro ně.

Den příjezdu – pátek odpoledne – byl seznamovací ve všech směrech. Ti, kteří Dům Ignáce Stuchlého ve Fryštáku na Zlínsku neznali, se pokoušeli zapamatovat si místa pro pobyt a program nezbytné – pokoj, jídelna, klubovny a samozřejmě kaple. Po večeři, a částečně úspěšném uložení dětí k spánku, se začali jednotliví účastníci vzájemně poznávat řízenou diskuzí při dobrém vínu.

Sobota začala po společných chválách duchovně obohacující přednáškou manželů Cenkových a po ní jsme se mohli ve skupinkách podělit o vlastní zážitky a názory. O děti bylo mezitím vzorně postaráno, od těch v kočárku až po ty nejstarší, na základní škole. Po obědě jsme měli možnost opět děti předat „hlídačům“ a zajít na rande. Počasí bylo slunečné a přímo vybízelo k procházce do krásné okolní přírody. Po návratu (už opět s dětmi) všechny zaujala společná hra, kdy děti pomáhaly panu

policistovi (skutečnému!) vyřešit zapeklitý případ krádeže vzácného receptu na zmrzlinu v cukrárně. Děti přitom prokázaly i dobré znalosti Písma svatého. Recept se podařilo nalézt a děti byly řádně odměněny sladkostmi. Venku bylo tak příjemně, že jsme zůstali až do mše svaté na venkovním hřišti, kde se děti protáhly při různých závodech, hře s míčem apod. Při večerní bohoslužbě pak děti hádaly jednotlivé svaté na obrázcích z pražského orloje, což bylo někdy oříškem i pro nás dospělé. Později večer, když většina dětí spala, proběhla společná adorace s možností adorovat o samotě po půl hodinách přes celou noc až do rána. Kdo měl zájem, mohl se posílit i přímluvnou modlitbou.

Nedělní program nastartovaly společné chvály a mše svatá venku u kostela v rámci poutě za „staříčkem“. Následovala inspirující přednáška manželů Kalčíkových a opět společné sdílení ve skupinkách. Obědem byl víkend zakončen, a když si ještě většina pochutnávala na zmrzlině, tak se nějak ani člověku nechtělo odjet.

Víkend byl velmi povedený. Díky pomoci s dětmi – tady patří velký dík všem „hlídačům“ (rodinám) z komunity, kteří se o naše děti perfektně starali – měli manželé více času na sebe i Pána, měli možnost si uvědomit, že každá rodina „bojuje“

a učí se zvládat různé životní zkoušky. Nepochybně jsme dostali více odvahy se o všechny těžkosti dělit s naším Stvořitelem.

Odvezli jsme si pěkné vzpomínky, nové vztahy a možná můžeme citovat i jednu z mnoha myšlenek, která nás inspirovala. „Neumře-li v manželství naše ego, umře náš vztah.“

manželé Vacenovští

V rodišti sv. Zdislavy

Před 20 lety vyrazila naše rodinka do Olomouce, kde jsme spolu s velkým množstvím věřících očekávali příchod Jana Pavla II. Květnová liturgie pod širým nebem zaplněného areálu olomouckého letiště završená svatořečením Zdislavy a Sarkandra naplnila přítomné radostnými pocity. Svatý otec, který po vynucené 50leté totalitní odmlce přijel povzbudit náš národ, zahájil svojí přítomností a svatořečením novou etapu našich křesťanských dějin.

V sobotu 27. 9. 2015, tedy 20 let po svatořečení Zdislavy, jsme opět prožili krásný den a to v Křižanově, kde byl připraven k odhalení památník sv. Zdislavy. Do Křižanova jsme odcestovali autobusem s řečkovickou farností. Na centrální Benešovo náměstí hlučící závěrečnými přípravami jsme dorazili

přibližně tři hodiny před slavnostním zahájením. Před staronovou radnicí jsme prošli kolem bývalé kašny zahalené bílým saténem k blízkému kostelu sv. Václava. Zde byla instalována foto výstava připomínající události počínající myšlenkou na realizaci a končící vybudováním památníku. U vstupu do kostela vedle bočního oltáře navrženého brněnským výtvarníkem Ludvíkem Kolkem, je umístěna vzpomínková plaketa, připomínající působení Mons. P. Kotíka v křižanovské farnosti. Hlavní loď kostela zdobí plastika znázorňující svatou Zdislavu s jejím manželem Havlem z Markvartic.

Zavzpomínali jsme zde na okamžiky naší rodinné návštěvy, uskutečněné před 18 lety, kdy jsme spolu s našimi dětmi dorazili na bicyklech z nedalekého Moravce na mši svatou celebrovanou P. Kotíkem. Tento velký vyznavač sv. Zdislavy byl jedním z těch, kteří se zasloužili o zdůraznění jejího významu nejen pro křižanovské rodiště, ale pro celý náš národ a církev.

Za kostelem jsme procházeli mezi řadami stolků s krásnými knihami a občerstvili se kávou a zákusky ve farním domě a vrátili se na zaplněné náměstí. Zde již měly televize Noe a zpravodajský štáb ČT Brno připraveny veškeré instrumenty, z podia se ozývaly poslední organizační pokyny a po modlitbě růžence byla ve 14 hod. zahájena mše svatá.

Hlavní celebrant, brněnský biskup Vojtěch Cikrle, obklopený kněžími, jáhny a ministranty, připomenul význam svaté Zdislavy s důrazem na její manželství, výchovu dětí a pomoc potřebným lidem. Zdůraznil, že její oddanost rodině úzce souvisela s oddaností Kristu a že v dnešní době, kdy tradiční model rodiny prožívá vážnou krizi, je její život vzorem pro současné i budoucí generace.

Sv. Zdislava jako dobrotitelka, manželka, matka a paní svatého života, žila se svým manželem Havlem z Markvartic v Podještědí na hradě Lemberku. Byla mu oporou nejen v rodinném životě, ale její tvůrčí schopnosti se uplatňovaly i při rozvoji celého kraje. Zakládala kostely, kláštery a v Jablonném vybudovala špitál pro chudé, jimž obětovala velkou část svého života.

Mší svatou se prolínala Missa brevis Jiřího Pavlici s hymnem ke svaté Zdislavě (Z. Pololáník) a závěrečným Aleluja (G. F. Händel).

Smíšený chrámový sbor s malým smyčcovým orchestrem a s Hradišťanem Jiřího Pavlici podtrhl radostnou atmosféru slavnostního dne. Závěrečný liturgický průvod provázel společný zpěv více než tři tisíc účastníků zaplněného náměstí. Chorál Svatý Václave, nesoucí se celým Křižanovem v předvečer svátku svatého Václava, se stal potvrzením slov brněnského biskupa: „Bůh dal našemu národu dar víry. V ní vyrostl nejen mučedník svatý Václav, patron

a ochránce křižanovské farnosti a celé země, ale i místní rodačka svatá Zdislava.“ Po mši svaté následovaly slavnostní proslovy, v nichž byli připomenuti všichni, kdo se zasloužili o vybudování památníku. Mezi tisíci dárce z naší vlasti i ze zahraničí se objevila i jména bývalého premiéra Petra Nečase, bývalého ministra zahraničí Karla Schwarzenberga a současně byly vyzvednuty zásluhy organizátorky sbírek paní Nily Vodičkové, organizační schopnosti P. Tomáše Holcnera a optimistický přístup křižanovského rodáka P. Karla Satorii.

Odkrytím a požehnáním bronzové sochy, umístěné v kruhovém půdorysu završil biskup Vojtěch Cikrle slavnostní okamžiky sobotního večera. Tvůrcem sochy sv. Zdislavy je akademický sochař Otmar Oliva, který se současně podílel spolu s projektantem Františkem Zajíčkem na základní koncepci podoby památníku. Navrhl sloupová a pojetí kašny v podobě sférického trojúhelníku, v jejímž centru je socha mladé dívky v mírně nadživotní velikosti. Model památníku 1:20 vyhotovil kamenosochař, který na památníku vytvořil veškeré kamenické prvky.

Závěrečná tečka patřila Jiřímu Pavlicovi s Hradišťanem, jehož muzika doprovázela davy věřících, prohlížejících si památník s bronzovou sochou sv. Zdislavy umístěnou v kruhovém sloupoví s tryskající

fontánkou. Debatující skupiny lidí se postupně loučily, odcházely a odjížděly do svých domovů, naplnění krásnými pocity z radostné události.

Miroslav Opatřil

Kola 250

Pokračování z minulého čísla

DEN DRUHÝ

Druhý den ráno vstávání ve čtyři, sbalení, výjezd v 5.15 směr hranice a Österreich. Je fakt, že na mapě trasa vypadá dobře, realita bývá zajímavější, tedy, co jsme neujeli do 9 hodin, to jsem pak musel jet s podporou vodního chlazení a profi servisu doprovodného vozu. Z Kaplic přes Dolní Dvořiště do Freistadtu, Bad Kreuzen, Grein a tradá kolem Dunaje na Kremž. Jedna maličkost mi při rozboru mapy doma jaksi unikla, a to na trase nastoupaných asi 5 000 m, což se vyrovná 10násobku mých hodinových tréninků ve stínu a chládku lesa. Drobný rozdíl. Z cesty kolem Dunaje jsem měl dopředu respekt, bývá tam velmi teplo, ale vlhko a částečný stín byly místy jako oáza. Cyklistická stezka ne vždy vedla do 10 m od silnice, a tak rovina, kukuřice, 45 °C a prašná cesta není to pravé ořechové. Důležité v těchto momentech jsou nabitě

baterky v mobilech. A tak se zase lidé s téměř ryzí duchovní radostí rádi vidí, hlavně když v kufru auta je chlazená voda a dostatek chladicí – průmyslové vody. Cesta na Melk pak již neměla téměř zásadních problémů. Maličkosti, jako kdo je kde, již jsou nepodstatné a hlavně, že se pak zase všichni sejdou třeba za nějakým kruhovým objezdem nebo jinde. To je fuk, jak říkám, důležité je mít dobité baterky v telefonu. Cesta na cíl dne s časem dojezdu do 19 hod. byla otevřena – St. Pölten kemp. A pak se nad námi i Vyšší moc musela ustrnout a najednou jsme měli vítr v zádech, a tak šlo jet i s průměrem kolem 38 km/h bez obtíží. Do St. Pöltenu jsme dorazili 17.08, což bylo dostatečné, aby nás paní Inge v kempu ubytovala. Abychom se nenudili, zjistil náš doprovodný řidič a téměř profi servisman, že jaksi postrádá zásadní malou tmavou taštičku s doklady, platebními kartami, hotovostí Kč, Eur, telefony, hesly k bankovním účtům, řidičákem, pasem, občankou a nevím jakými dalšími drobnými nepodstatnými maličkostmi. Takže nastala hra, kdo dřív najde, ten dřív mele. Petr vyhrál, našel vše po hodině asi 50 km před St. Pöltenem, jak si je tam odložil, a tak bylo co večer oslavovat. Sice jen s Heinekenem, ale bylo. Koupání skvělé, půlhodina ve vodě mi opět vracela zpět do funkce

tělo, a tak třetí den na pohodičku dojezd jsme mohli po 5.20 hod. vyrazit.

Dokončení příště.

Pavel Fiala

Povídka

Pootočení klíče v zámku, buch – to bylo odložení bágla se špinavým prádlem a gymnazistka se hrne do kuchyně za mámou. Cestou musí setřást bráchu, co jí skočil na záda, odkopnout druhého, jenž se pokusil spoutat jí nohy obouruč a dát pusu Kačence, která sedí spokojeně na nočníku a jak ji Mája zná, považuje ho pouze za originálnější druh židličky. Konečně se dostane až k mámě.

„Mamko, my pojedem na týden do Anglie, celá třída. Že můžu jet taky?“ Maminka pohlédne na svou nejstarší a musí uznat, že se jim povedla. Velké oči, kudrnaté vlasy umně sčesané na bok, pestré, ale vkusně sladěné odění. Holka do reklamy, je mámina první myšlenka. Jenže jen ona ví, že oblečení je za pár korun a výsledek už je dílem fantazie a trošku bohémského vkusu její cécorky.

„A taky potřebuju vyšší kapesné, holky chodí skoro každý den do kavárny nebo do čajovny a já byla už v půlce týdne na nule.“ Mámin úsměv rychle mizí. „Tak to asi nepůjde, koukni na kluky a na

Kačenku. Víš, jak táta dře, abychom splatili hypotéku. Prostě jim řekneš, že máš sice v pácu Komerčku, ale bankovní loupež vyžaduje pečlivou přípravu nebo tak něco.“ Mája sebou nespokojeně plácne na židli: „Já už se všelijak vymlouvám třetí týden.“ To je přesně ta doba, co patnáctiletá kráska studuje na gymnáziu a bydlí na intru, protože město je dost daleko. „Já nechcu vypadat jako nějaká socka! Jednou se člověk může nechat pozvat, ale pak už je to fakt trapný! A když je to takhle, už je mi jasný, že do žádný Anglie nepojedu! Jsem prostě socka, socka, socka!!! A s takovou se nikdo nekamarádí!“ Mája práskne dveřmi svého pokoje, plácne sebou na postel a bulí. Neví, že v kuchyni zas bulí máma. Kačence se nakonec „dobrá věc podařila“ a přináší mamce ukázkou svého úspěchu. Jelikož však není pochválena natolik, jak si představovala, rozlévá vonící nažloutlou tekutinu po linoleu v kuchyni.

To konečně vyburcuje mámu k pochvale, jak je šikovná. Pochvala je veliká a upřímná, proto Kačenka nechápe, proč máma napouští do kýbla vodu, leje tam saponát a jme se vytíratí podlahu. „Taky to mohla nechat, než přijde táta, aby se mohl radovat, jak je šikovná!“

Po této (pro Káču) zcela nepochopitelné akci, ťuká máma na dveře Májiného pokojíku.

„Běž pryč,“ zve ji dcera dál. „Už jdu, jen ti chci říct, že v tvém věku mají

skoro všechny holky nějaký komplex méněcennosti. – Jsem moc tlustá! Mám křivý nohy! Jsem blbá na matyku! Nelíbím se žádnému klukovi! – Ano, jsou to hlouposti, to sama cítíš,“ mamka udělá pauzičku, „ale největší blbost mi připadá, když má někdo mindrák z toho, že nemá všechno, co mají ostatní – nohas, tablet, chytrý telefon, čtečku, peníze na zájezd do Anglie. Ty jsi chytrá, hezká, nadaná. Proč neříct holkám: Sorry, mám tři mladší sourozence, naši splácí hypotéku, fakt nemůžu, jsem prostě SOCKA! Uvidíš, že se tomu zasmějí. Hlavně si nebudou myslet, že s nimi nejdeš, protože nejsi kamarádka.“

„A teď mi prosím něco namaluj nebo nakresli, ať vím, žes to zkousla!“

Mája přemýšlí. Pak vezme skicák. Jednou s nimi byl i Honza. Přidal k šálkům svou fajfku (patnáctiletý detektiv se bez ní neobejde), Táňa klobouk a ona větvičku obsypanou šípky. Mája zátiší načrtne, pak hurá k tatkovu na skener, a potom už si s obrázkem dá práci na počítači. Občas posune některou z čar, pečlivě volí barvy. Výsledek suprovní!!!

Táta (po něm má výtvarné nadání) večer jen kývne hlavou. „Dones to do té vaší kavárny! (věděl, že se prostory teprve designově vyčleňují). Třeba se jim to bude hodit.“

Pootočení klíče v zámku, buch – odložení báglu se špinavým prádlem. „Mamko! Oni mi ten obrázek vzali! A říkali, že budou rádi, když jejich kavárně dám styl. Taký potřebují

někoho na webovky. Když to vezmu, mám tam čaj i kafe zadara!“ A Mája za sebou zavře dveře a pouští se do práce. Maminka se pro sebe usmívá. Ano, Bůh přivřel dveře, peněz opravdu nemají nazbyt. Ale okno otevřel dokořán, aby dobře viděl, jak se s tím poperou. A Mája v první větší rvačce obstála docela dobře. Děkuji Ti, Pane.

Marie Sojka Veselá

Ministrantský tábor 2015

Tento tábor je jakousi tradicí, kde se setkáváme s novými i starými známými ministranty. Dnešní rok se nás sešlo víc, než jsme očekávali. Celkem nás bylo 32 účastníků.

Při příchodu do tábořiště jsme byli rádi, že si můžeme oddychnout ve

stanech od vedra, které panovalo až do konce tábora.

Jídelníček byl pestrý a předem připravený. Ze začátku byly na něj námítky, ale když kluci zjistili, že nemají na výběr, jedli vše, co se uvařilo a co bylo k jídlu.

Myslím si, že jeden ze zážitků byla cesta k 3,5 kilometru vzdálené kapli od Lučice. Vyšli jsme ve velkém vedru se zásobami vody a energie. Ve tři čtvrtě cesty nám ale voda došla, a proto jsme požádali místní lidi, jestli bychom si nemohli nabrat trochu vody u nich.

Dostali jsme nejen příjemně chlazenou vodu, ale i různé sladké

nápoje. Díky tomu jsme nevyschli žízní, jako květina bez vody a dobře jsme dorazili ke kapličce.

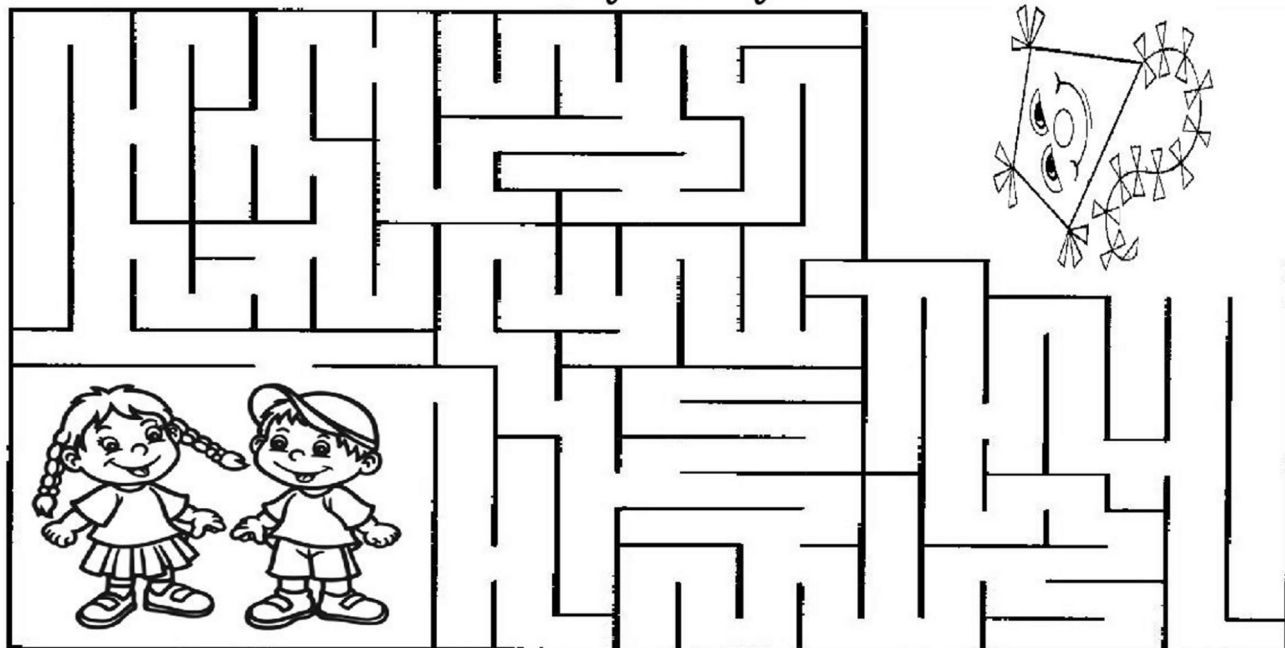
Každý den během tábora byl nabitý různými hrami. Jednoho dne jsme tajně večer jeli přepadnout oddíl Severeck. Všichni říkali, že se nedají přepadnout, že mají dobře hlídané tábořiště, ale nakonec jsme jim vzali několik věcí. Celý tábor dobře dopadl a úrazů moc nebylo. Doufám, že příští tábor bude taky tak fajn a že se sejdeme v hojném počtu!

Žeryk

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

DRAK. Dětem uletěl drak. Pomůžete jim ho najít?

PRO STARŠÍ

OSMISMĚRKA. Vyhledej v osmisměrce názvy měsíců a dnů v týdnu; zbylá písmena čtená po sloupcích tvoří tajenku - svátky, které budeme slavit začátkem listopadu.

L	E	D	E	N	C	H	A	Ú	P	C	E	N	I	S	O	R	P
B	I	Č	E	R	V	E	N	E	C	Á	K	Z	O	N	Ý	O	
Ř	S	S	R	P	E	N	O	D	U	B	E	N	B	U	P	N	
E	L	T	T	V	Č	E	R	V	E	N	A	Ú	O	Á	C	H	D
Z	Á	Ř	Í	O	S	T	C	H	K	E	T	R	V	T	Č	☺	Ě
E	A	E	O	Š	P	Ý	Ř	Í	J	E	N	E	A	E	☺	L	
N	V	D	S	E	V	A	-	A	M	T	K	E	S	L	R	Í	
☺	N	A	T	E	L	Ě	D	E	N	K	V	Ě	T	E	N	Ý	

Klára Špunt Zelinková